Nógrádi Gábor

A fény és a sötétség harca

Manapság patetikusnak számít kijelenteni, de vállalva a kinevettetést kimondom, hogy az emberiség története a világosság felé halad.

Csak azért látszik egyre sötétebbnek, tragikusabbnak a jövő, mert a világosságban minden jobban látszik, és minden probléma nagyobbnak, drámaibbnak tetszik, mint az egykori mereven hierarchikus és erőszakos társadalmi rendek félhomályában vagy éjszakájában.

A szolidaritás növekedése, a szociális érzékenység terjedése, a bekövetkező traumáktól való félelem tudatosítása és még hosszan sorolható jelenségek mind arra utalnak, hogy az „emberiség" gyorsuló ütemben jó irányba halad.

Ennek nem mond ellent, hogy ugyanolyan szélsőségesen morbid, gyilkos, terrorisztikus, antihumánus, populista, sőt fasiszta akciók és kizsákmányoló gazdasági események szaggatják véresre a világot, amilyeneket az elmúlt évezredekben is tapasztalhatott az emberiség. A technikai, gazdasági, pszichológia és egyéb fejlődés, fejlettség ugyanúgy áll a jó, mint a rossz szolgálatában. Ezt nem a maghasadás felfedezése óta tudhatjuk.

Egymással párhuzamosan fut a két irány: az egyik egy mind igazságosabb, szolidárisabb, értőbb, s megértőbb jövő felé, a másik pedig – a hatalomvágyó, manipuláló vagy csak érzéketlen profitéhes csoportok miatt – a pusztítás és a pusztulás felé.

Melyik fog győzni, a jó vagy a rossz?

Merész állítás, de bizonyos vagyok benne, hogy ha a világ nem pusztul el választott és elviselt gyilkosai *rosszvoltából*, akkor 20–25 év sem telik el, és a mainál sokkal világosabban fogjuk látni a régóta vágyott – minek is nevezzük? – béke és relatív egyenlőség körvonalait.